

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ο ΤΥΦΛΟΣ ΒΑΣΙΛΗΑΣ

(ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΜΠΑΛΑΝΤΑ ΤΟΥ ΛΟΥΔ. ΟΥΝΤΑΝΤ

Της Νορβηγίας τί θέλουν οι άντρωσιμένοι
Στους βράχους της ψηλής άσρογαλιάς ;
Γιατί τάχα από πάνω ν' άνεβαίνει
'Ο τυφλός άστρομάλλης βασιλιάς ;
Στ' δεκανία άνοιχταμένους βράζει
Φωνή τρανή με ποικα και μαρούσι,
Ποθ' τό στενό της θάλασσας περνάει
Και στο νησάκι άνεβάνει άντεβόσει.

— Δός μου πίσω, ληστή, τη θυγατέρα
Μέσ' από τη θεοκρίτεινη σπηλιά,
Μόνη εύτυχία μου είχα στα βράχια γέρα
Την άρκα, τη γλυκειά της τή λαλιά.
Στό πρόσωπο άσρογαλιά έφευγε γυρσε,
Αυτό χορό, και σύ μουδός; και την πήρες.
Αυτό την άστρον κερφή μου γέρονε,
Κι' έσι ντροπή παντοτεινή σου φέρνει.

Κι' άπ' τό φαράγγι άγριος ξετριπάνει
'Ο ληστής, με θεόρατο κορμί,
Τό γιγάντιο σπαθί ψηλά τρουζτώνει
Και στό σκοτάδι τό χιτώνι μ' όρμη:
— Φύλακες ήταν και στήμενα τόσων
Πώς δέν ήθε κανείς να τή γλυτώσει ;
Πολέμαρχους πολλούς έχει στο πιάδι
Και κανένας γι' αυτή δέν πολεμάει ;

Κι' ό καθένας αυτού σγοτρωμάζει
Νά βρούν άπ' τη γραμμή τους δέν κοτόν,
'Ο τυφλός βασιλιάς πίσω κιντάει:
— Ψάμνια ! 'Όλοι μαζί με παρατούν ;
Τότε σφίγγει τό νιούτσικο παιδί του:
Τόσο έγκράδνα τό χέρι τό δεξιό του:
— Γώ να πελάζω, κέρση μου, άρσά με !
Χερούδιόνας είμαι, πιστέψέ με !

— Ατύς ό έχτρος μας, γινέ μου, είνε θεοίο,
Δέν βρέθηκε κανείς να τον μωρφή,
Μά κ' έσ' είσα από σού γερό κ' άνερόιο,
Τού χειρού ή σφιζιά τό μωρτυρεί,
Πάρε, σου δέν τόση την άρκαία
'Από τούς Σκάλδους φομιστή ρομφαία,
Κι' άν σκοτωθής κ' έγώ θα πείσω ναύρω,
Στό κίμα, ό θλιβερός, θάνατο μάθω.

Κι' άκου ! 'Η θάλασσα άφρίζοντας ταραζέται
Λαριμένη από της βίρας τό κοκί,
Στέκει ό τυφλός ό βασιλιάς κ' άνάσταται,
Κι' ό όγούρα του είνε άσρα σπαθή,
'Ως πού βρόνθησ' ή άντάρα των άρμάτων,
Κι' έβούξιν στα σκοτάδια τά σπαθιά του,
'Όσων άντίπερ' άντρίχησαν οι βράχια
'Απ' τίς κορυγές κ' από την άγρια μάχη.

— Ήτέ μου, σίς, τί βλέπετε ; φωνάζει
ό Ρήγας με λαχτάρα χαροποσία,
'Εξώρσ' άπ' τό λάλημα πού βγάσει,
Μιά κορτηρή της σπαθής μου χιτώνας,
— 'Ο ληστής, βασίλεια μας, έστωκόθη,
Με τό αίμα τό ζώμα του έπληρωθή,
Γιά σου, χαρά σου, πρώτο παλληκάρι
Τού βασιλιά μας θινά'ό βλαστάρι !

Πάλι σκοπούν όλόγυρα και στέκει
Κι' άκουμίνεται ό Ρήγας ό τυφλός:
— Ήτέ μου, πούς σμάνει τώρα άπέσει,
'Ακούω κοκίνα κ' άφρολογία ό γυαλός,
— Με σπαθί και με σκοτάδι άρματομένους,
Γυρζει αυτοΐθε ό γυαλός σου ό άντρωσιμένος,
Και την ζετζεζωνθή σου θυγατέρα,
Τή Γοννίλδη σου φέρνει ίκ' έκει πέρας.

— Καλώς τους, λέγει άπ' τό ψηλό τό βράχο,
Σ' αυτός κόντο ό τυφλός ό προστάς,
'Εώρα καλά γορμάματα θε νάχω,
Κι' ό τάφος μου θε νάναι δοξαστός,
Θά μου βάλεις στο πλάγι, σί, παιδί μου,
Τότες τό τρανολέητο σπαθί μου,
Και σύ, Γοννίλδη, έλευτερη θά τήσης,
Και στον τάφο θα με μορφολογήσης.
Μετάφραση: ΛΟΡΕΝΤΖΟΥ ΜΑΒΙΑΗ

βράβια. Τις λειτουργίες του ναού τις καθήγησε σχεδόν. Μόνον τις «λειτουργίες» τών χωρικών διατηρούσε και περιέκοψε τα περισσότερα ψαλίσματα.

— Λόγια πολλά δέν θέλει ό Θεός !... Έλεγε.
Τόν μόνο πού μνημόνευε τακτικά και μεγαλοφώνως, ήταν ό Πάπας.
Μά κ' αυτά ήσανε πολλά.

Στό τέλος ειπε στους χωρικούς :
— Τί θέλετε κ' έρχεστε τακτικά στην εκκλησία ; 'Εγώ-διαβάζω τα λόγια του Θεού κ' εκείνος θα μ' άκούση και θα στείλη σε όλους σας την εύλογία του!...

— Έτσι δέν άπόμινε για εκκλησίασμα, παρά τά γίδια του, τά κουρέλια του, τά μαρτίνια του και τά πολεμικά του !...

— Όλα πληγαίνανε καλά και άγια, όσπου άρχισαν ή θείσις τών μεγάλων έσφρών.

Σήμερα ό παπά -Κατάκης έσφαζε ένα γουρουνόπουλο, άφιο ένα κατοικία για τή μνήμη του παπά -Βικεντίου, μεθαύριο έναν κόκκορα για την άγια Κωνσταντία. Μά από όλη αυτή τή σφαγή, ούτε εκουφίδια, ούτε μεζές έλήγαμε στο Δεσπότη, κατά τό άπαράβατο τό έθιμο και τούς άστρούς και άκλόνητους νόμους, πού έχουν οι Ούντες.

Οι έπίτροποι του παρατηρούσαν :

— Δέν τό πήγες, ούδ' αποπού, τού Δεσπότη τό κοψίδι ;

— Άχα.

— Γιατί, ούρέ, ούλοι οι άλλοι οι παπάδες πήγαυαν ! Δέν έσφαζες γουρούνα ;

— Έσφαζα.

— Και τί τήν έκαμες ;

— Τήν έσφαξα !...

— Τί ήταν και τήν έσφαξες, ούρέ ;

— Καλή και ψυχιάρα !...

— Όσπου έφθασε τό «σοφίσμο» — άπως είπαμε — στ' αυτιά του άρχοντίτη και ή «πανταχούσα» τού Θεοφιλεστάτου, «προσωπική και έπίγονια», στον παπά -Κατάκη...

Μετάνοια ό Κατάκης στο Δεσπότη, όσπου χιτώσει στο πάτωμα τό κοτέλο του.

— Βοθ' εύλογημένη, τού ειπε θημωνέμος ό Δεσπότης, τί ήσανε αυτό πού έκανες ; Γιατί δέν κρατάς τό Ιερό της Ουνίας έθιμο ; 'Επειτα, τί ντροπή ήταν αυτή για την Ουνία ; Και τί θα πη ό Πάπας !...

— Τί έκαμα, Θεοφιλέστατε ;

— Τόλμησες να θιάγης μιά γουρούνα, σαν νάναν παπαδά !...

Πάλι μετάνοιες ό Κατάκης.

— Ήταν καθήκον μου, Θεοφιλέστατε.

— Γιατί, εύλογημένη και καταραμένη μου ;

— Ήταν ζώο έξαιρετικό... Ζώο άληθινά σοφό και διαβασμένο... Ζώο μελετημένο !... 'Επιστημονικά... 'Εκανε και άρχαιολογικά, άνασκαφές...

— Άνασκαφές ;

— Μάλιστα, άνασκαφές !... 'Εκει πού έσκαβε μιά μέρα με τή μητέρα του, βρήκε ένα θησαυρό!...

— Θησαυρό ;

— Μάλιστα, θησαυρό!... Ήταν, ούς είπα, ζώο έξαιρετικό. Και τώρα πού πέθανε, άρσες και διαθήρη.

— Τί διαθήρη ;

— Νά, από τό θησαυρό πού βρήκε, άρσες καμιά δεκαριά λίρες για μένα κ' άλλες δώδεκα αυτές έδώ, για τή Σεβασμιότητα σας !...

Και άρχισε και πάλι ό Κατάκης τις μετάνοιες τις βαθειές...

— 'Ο Δεσπότης σκέψθηκε, σποώντας, Μά στιγμή, κ' ύστερα ειπε :

— Άμ άν είνε έτσι, καλά έκανες και τήν έσφαξες, εύλογημένη μου.

Τήν εύλαβεστάτη... Της έκαμες τουλάχιστον καλή κηδεία, της καινούρης !...

— Κηδεία λές ; Μέσα σε κάσα από πορσελίανη. Και τήν έθαψα με όλες τις τιμές, στο πού καλό και άγαπημένο μέρος έβου είχα... Ποτέ Ούντης, οσο κ' άν ήταν εύσεθής, δέν είδε τέτοιο τάφο!...

Και κιντάζε εύσεβάτος τήν παγερά και στρουγγυλή κοιλιά του.

— 'Υπαγε εις τήν εύχην του Κυρίου, τέκνον μου Κατάκη, άρχιμανδριτή και θιαματούργε !...

Και γύρισε ό Κατάκης άρχιμανδριτής στο χωριό του...

— Κοψίδι θυος ό Δεσπότης δέν είδε ποτέ του, άπ' αυτόν, ούτε και άλλη διαθήρη.

Κοψίζονιν πολλά ή διαθήρες, φαίνεται !...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΝΕΜΩΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Φόρεσε παπούτσια καλά για τόν άνθρό σου και καλό καπέλλο για τό φίλο σου... Γιατί ό έχθρος σου σε κιντάζει στα πόδια, ενώ ό φίλος σου στα μάτια.

...

'Ο γάμος είνε λοταρία, στην όποία οι άνδρες παίζουν τήν έλευθερία τους κ' ή γυναίκες τήν εύτυχία τους...

...

'Η μεγάλης οικριότητες συνήθως προκαλούν και τά συχνότερα μαλώματα!...

'Ο γάμος με καλή γυναίκα είνε σύγυρο λιμάνι στην τρικυμία. 'Αλλά ό γάμος με κακή, είνε τρικυμία στο...λιμάνι !